

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Ladislavem Vaško ve věci

žalobce: **Ing. D. E.**, narozený „X“,
bytem „X“,

proti
žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**,
sídlem Křížová 25, 225 08 Praha 5,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 1. 12. 2020, č. j. „X“,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou, která byla podána v zákonem stanovené lhůtě, ve znění jejího doplnění ze dne 9. 4. 2021, domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 1. 12. 2020, č. j. X, kterým bylo částečně změněno rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 10. 9. 2019, č. j. X (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), tak, že „I. Účastníkovi řízení se podle ustanovení § 38 písm. a) a ustanovení § 39 odst. 2 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů, od 18. 4. 2019 přiznává invalidní důchod pro invaliditu prvního stupně ve výši 6 101 Kč měsíčně. II. Podle nařízení vlády č. 260/2019 Sb., o výši všeobecného vyměřovacího základu za rok 2018, přepočítacího koeficientu pro úpravu všeobecného vyměřovacího základu pro rok 2018, redukčních hranic pro stanovení výpočtového Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

základu za rok 2020 a základní výměry důchodu stanovené pro rok 2020 a o zvýšení důchodů v roce 2020 se od lednové splátky důchodu v roce 2020 zvyšuje základní výměra invalidního důchodu pro invaliditu prvního stupně na 3 490 Kč měsíčně, procentní výměra invalidního důchodu pro invaliditu prvního stupně na 3 130 Kč měsíčně, celkem náleží částka 6 620 Kč měsíčně.“ Ve zbytku bylo prvostupňové rozhodnutí potvrzeno.

Žaloba

2. V žalobě, ve znění jejího doplnění, žalobce namítal, že proti žalobou napadenému rozhodnutí nemohl podat odvolání, což je dle jeho názoru protiprávní. Posudek ze dne 26. 10. 2020 považoval za nekompetentní, účelový a následoval po opětovném protiprávním jednání žalované, neboť byl žalovanou vyzván ke kontrole invalidity i poté, co jí byl k dispozici rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 12. 8. 2020, č. j. 54 Ad 1/2020-88. Toto vyplývá i z usnesení žalované ze dne 10. 9. 2020, č. j. X, ve kterém mu bylo sděleno, že z důvodu vyloučení vedoucího lékaře lékařské posudkové služby Okresní správy sociálního zabezpečení Louny byla k provedení jeho lékařské prohlídky pověřena Okresní správa sociálního zabezpečení Litoměřice. Za nekompetentní a nesrozumitelnou označil žalobce zprávu žalované ze dne 16. 9. 2020, č. j. X, která dle jeho názoru odporovala zákonu č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), jelikož po něm žádala nové lékařské zprávy, ačkoliv jí výše uvedený rozsudek zdejšího soudu nic takového neukládal. V reakci na to odkázal žalobce žalovanou na v té době tři měsíce starý posudek Pražské správy sociálního zabezpečení, který nebyl v posudku ze dne 26. 10. 2020 vzat v potaz. Dle žalobce posudek ze dne 26. 10. 2020 odporuje vyhlášce č. 359/2009 Sb., kterou se stanoví procentní míry poklesu pracovní schopnosti a náležitosti posudku o invaliditě a upravuje posuzování pracovní schopnosti pro účely invalidity (dále jen „vyhláška o posuzování invalidity“), neboť byl dopředu připravený, nebyla v něm zhodnocena řada lékařských zpráv, jsou v něm uvedeny nepravdivé skutečnosti a obsahuje nekompetentní a nesmyslné poznámky posudkové lékařky MUDr. V. Uvedl, že se žalovaná ve svém rozhodnutí zabývala něčím jiným, než k čemu byla výše uvedeným rozsudkem zdejšího soudu zavázána. Z tohoto důvodu navrhl, aby žalobou napadené rozhodnutí bylo prohlášeno za nicotné, případně aby jej soud zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.
3. Soud nepřehlédl, že žalovaná podáním ze dne 5. 3. 2021 postoupila dopisy žalobce ze dne 14. 12. 2020 a ze dne 7. 2. 2021, z nichž ve spojení s přípisem žalované ze dne 14. 1. 2021, který byl adresován žalobci, plyne, že uvedené dopisy žalobce jsou žalobou proti rozhodnutí žalované, které je předmětem tohoto soudního řízení. Jelikož však podání žalobce ze dne 14. 12. 2020 a 7. 2. 2021 neobsahují žádnou novou argumentaci oproti žalobě ze dne 10. 2. 2021, kterou žalobce doručil přímo zdejšímu soudu, soud jejich obsah zvlášť nerekapituloval.

Vyjádření k žalobě

4. Žalovaná k výzvě soudu předložila správní spis a písemné vyjádření k žalobě, ve kterém podrobně zrekapitulovala průběh správního řízení a navrhla žalobu zamítnout. K žalobním námitkám týkajícím se jejího procesního postupu uvedla, že je z důvodu četných žalobcových výtek zvážit zákonem předpokládané možnosti postupu žalované na straně jedné a představy žalobce o tom, jak by žalovaná měla postupovat, na straně druhé. Jako příklad uvedla žalobcem vytýkaný fakt, že neměl možnost proti žalobou napadenému rozhodnutí podat řádný opravný prostředek. K posouzení žalobních bodů, kterými Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

žalobce protestoval proti posuzování svého zdravotního stavu, je dle žalované stěžejní posudek posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí.

Další vyjádření žalobce

5. Žalobce soudu zaslal celou řadu podání, jež nebyly primárně adresovány zdejšímu soudu (soudu byly zaslány toliko na vědomí), ale jiným státním institucím, a ve kterých žalobce neuvedl žádné nové informace rozhodné pro řízení před soudem.

Ústní jednání

6. Soud předně zdůrazňuje, že nevyhověl návrhu žalobce na odročení jednání ze dne 26. 9. 2021, neboť důvody uváděné v žalobcově návrhu pro tento postup nesvědčily. Žalobce totiž odůvodnil svůj návrh zejména tím, že dne 2. 6. 2021 požádal o zvýšení invalidního důchodu. K tomuto důvodu soud uvádí, že řízení o zvýšení invalidního důchodu zahájené na žádost žalobce ze dne 2. 6. 2021 je správním řízením, které není předmětem tohoto soudního řízení. Předmětem tohoto soudního řízení je žalobou napadené rozhodnutí, jímž bylo ukončeno správní řízení o žádosti žalobce o invalidní důchod ze dne 27. 3. 2019. Z uvedeného plyne, že probíhající řízení o zvýšení invalidního důchodu nemůže mít vliv na toto soudní řízení. Rovněž probíhající šetření veřejného ochránce práv ve věci průtahů při došetřování zahraničních dob pojištění, které žalobce zmiňoval ve svém návrhu na odročení jednání, není pro toto soudní řízení relevantní.
7. Při jednání soudu konaném dne 27. 9. 2021 žalobce uvedl, že žalované vytýkal zejména to, že proti jejímu rozhodnutí nemohl podat opravný prostředek, ačkoliv podle správního řádu proti každému rozhodnutí je přípustné odvolání. Konstatoval, že po vydání rozsudku zdejšího soudu dne 12. 8. 2020 jej žalovaná vyzývala k dodání lékařských zpráv, k čemuž podle jím oslovených právníků nebyla žalovaná oprávněná, a neměla tak postupovat. Dále zdůraznil, že žalovaná přehlídí závěry zdejšího soudu s tím, že jednala tak, jako by nebylo její rozhodnutí ze dne 18. 11. 2019 zrušeno. Žalobce odkázal na posudek MUDr. H. ze dne 23. 7. 2020, v němž je např. obsažena diagnóza osteoartróza, kterou MUDr. V. v jejím posudku ze dne 26. 10. 2020 účelově vynechala. Dále konstatoval, že žalovaná se nevypořádala s dobou pojištění z roku 2000 a 2008, které získal v USA a Velké Británii, a to ani po dvou a půl letech. Poukázal na to, že o zvýšení invalidního důchodu požádal dne 2. 6. 2021 a teprve 26. 7. 2021 mu Okresní správa sociálního zabezpečení Most poslala k vyplnění profesní dotazník, což svědčí o nepořádku u správních orgánů. Uvedl, že žalovaná měla podle rozsudku soudu vypořádat jeho námitky obsažené v podání ze dne 17. 10. 2019, neměla však posuzovat jeho zdravotní stav. Závěrem žalobce uvedl, že nerozumí tomu, proč zdravotní stav nově posuzovala ČSSZ v Ústí nad Labem, jestliže rozhodnutí vydávala ČSSZ v Praze. Nesouhlasil s tím, že by žalovaná reagovala na všechny jeho námitky obsažené v podání ze dne 17. 10. 2019. Například se v rozhodnutí vůbec nezabývala otázkou dob pojištění. Žalobce uvedl, že po žalované bude požadovat odškodnění za nezákonné zrušení pracovní neschopnosti MUDr. H. Žalobce závěrem navrhl, aby bylo zrušeno žalobou napadené rozhodnutí, které následovalo po posudku o invaliditě, proti němuž se nebylo možné odvolat a který se nezabýval všemi jeho námitkami. Zdůraznil, že pokud soud pokryje procesní pochybení žalované, bude podávat opravné prostředky, protože se nehodlá smířit s protiprávním postupem žalované.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

8. Pověřená pracovnice žalované při tomto jednání odkázala na písemné vyjádření k žalobě, posudky posudkových komisí označila za úplný a přesvědčivý a navrhla zamítnutí žaloby v plném rozsahu. Dále uvedla, že proti posudku o posouzení zdravotního stavu není možné podat odvolání. Účastník řízení má možnost buď proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podat námitky, v případě rozhodnutí o námitkách však již žádné opravné prostředky dle § 88 správního řádu nejsou přípustné. Konstatovala, že žalovaná postupovala zcela v souladu s rozsudkem zdejšího soudu ze dne 12. 8. 2020, neboť v podání ze dne 17. 10. 2019 žalobce zpochybňoval posouzení zdravotního stavu pro účely prvostupňového řízení, a proto byla povinna posuzovat zdravotní stav pro účely námitkového řízení.
9. Soud v souladu s § 52 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) provedl dokazování posudkem Posudkové komise v Ústí nad Labem ze dne 1. 6. 2021 a protokolu o jednání posudkové komise z téhož dne.
10. Soud neprovedl podle § 52 odst. 1 s. ř. s. dokazování posudkem MUDr. H. ze dne 23. 7. 2020, neboť tento posudek byl součástí správních spisů postoupených soudem. V soudním řízení správním se však dokazování správním spisem a listinami, které jsou jeho součástí, dokazování neprovádí.

Posouzení věci soudem

11. Napadené rozhodnutí soud přezkoumával podle části třetí dílu prvního hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost napadeného rozhodnutí, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
12. Žaloba není důvodná.
13. Před vypořádáním jednotlivých žalobních bodů soud směrem k žalobci připomíná, že soudní řízení ve správním soudnictví je ovládáno zásadou koncentrace, jež nachází svůj odraz v § 71 odst. 2 třetí větě s. ř. s., podle které *„[r]ozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body může jen ve lhůtě pro podání žaloby.“* Soud se proto může věcně zabývat jen těmi žalobními body, které byly uplatněny ve lhůtě dvou měsíců poté, kdy bylo napadené rozhodnutí žalobci doručeno (srov. § 72 odst. 1 s. ř. s.), tj. v projednávané věci do čtvrtka 11. 2. 2021, neboť napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 11. 12. 2020. Projednání později uplatněných žalobních bodů by znamenalo nepřípustné porušení principu koncentrace řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 12. 2004, č. j. 1 Afs 25/2004-69). Z těchto důvodů soud nemohl přihlížet k těm žalobním bodům, které žalobce nově vznesl při jednání soudu dne 27. 9. 2021, neboť tak učinil až po uplynutí lhůty pro podání žaloby, která je podle § 71 odst. 2 s. ř. s. nejzazším limitem i pro případné rozšíření žaloby o další žalobní body. Soud se proto nemohl zabývat opožděnou žalobní námitkou, že se žalovaná se nevypořádala s dobou pojištění z roku 2000 a 2008, které získal v USA a Velké Británii.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

14. Žalobce obecně namítal, že rozhodnutí žalované, které je předmětem přezkumu v této věci, je nicotné. K tomu soud uvádí, že nicotný je takový správní akt, který trpí natolik intenzivními vadami, že jej vůbec za rozhodnutí ani považovat nelze. Takovými vadami jsou např. absolutní nedostatek pravomoci, absolutní nepřislušnost rozhodujícího správního orgánu, zásadní nedostatky projevu vůle vykonavatele veřejné správy (absolutní nedostatek formy, neurčitost, nesmyslnost), požadavek plnění, které je trestné nebo absolutně nemožné, uložení povinnosti nebo založení práva k něčemu, co v právním smyslu vůbec neexistuje, či nedostatek právního podkladu k vydání rozhodnutí. K nicotnosti soud přihlíží z úřední povinnosti (srov. např. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2005, č. j. 6 A 76/2001-96, publ. pod č. 793/2006 Sb. NSS). Předmětem soudního přezkumu v této věci je žalobou napadené rozhodnutí, kterým žalovaná změnila prvostupňové rozhodnutí tak, že žalobci od 18. 4. 2019 přiznala invalidní důchod pro invaliditu prvního stupně ve výši 6 101 Kč měsíčně s tím, že od lednové splátky důchodu v roce 2020 mu náleží částka 6 620 Kč měsíčně; ve zbytku žalovaná prvostupňové rozhodnutí potvrdila. Soud konstatuje, že rozhodnutí v projednávané věci vydaly správní orgány, které k tomu měly pravomoc a byly k jejich vydání věcně příslušné, a rozhodnutí správních orgánů ani nejsou stižena zásadními nedostatky projevu vůle vykonavatele veřejné správy. Rozhodnutí správních orgánů proto nejsou nicotná, a námitka nicotnosti rozhodnutí správních orgánů tak není důvodná.
15. Soud dále zdůrazňuje, že rozsudkem ze dne 12. 8. 2020, č. j. 54 Ad 1/2020-88, soud zrušil rozhodnutí žalované ze dne 18. 11. 2019, č. j. X, pro vadu řízení a věc jí vrátil k dalšímu řízení. Ve zmíněném rozsudku zdejší soud konstatoval, že žalovaná v jejím rozhodnutí nijak nereagovala na námitky žalobce obsažené v podání ze dne 17. 10. 2019, v nichž mimo jiné žalobce zpochybňoval posouzení jeho zdravotního stavu posudkovými lékaři. Soud tedy z odůvodnění rozhodnutí žalované nemohl zjistit, jakým způsobem žalovaná námitky uvedené v podání žalobce ze dne 17. 10. 2019 hodnotila a proč je považovala za nedůvodné. Z uvedeného plyne, že soud rozsudkem ze dne 12. 8. 2020, č. j. 54 Ad 1/2020-88, zavázal žalovanou k tomu, aby se vypořádala s podáním žalobce ze dne 17. 10. 2019. Bylo tudíž plně v kompetenci žalované, jakým způsobem v dalším řízení vyhodnotí námitky žalobce obsažené v jeho podání ze dne 17. 10. 2019. Pokud žalovaná dospěla k závěru, že je třeba v námitkovém řízení o nároku žalobce na invalidní důchod jako dávky podmíněné dlouhodobě nepříznivým zdravotním stavem posoudit zdravotní stav žalobce, nemohla jednat v rozporu se závazným právním názorem vysloveným zdejším soudem v rozsudku ze dne 12. 8. 2020, č. j. 54 Ad 1/2020-88. Ba naopak soud zdůrazňuje, že žalovaná postupovala zcela v souladu se zákonem č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o organizaci a provádění sociálního zabezpečení“), neboť v řízení o námitkách je dle § 5 písm. i) a § 8 odst. 9 téhož zákona povinna posoudit invaliditu pro účely řízení o námitkách. Z uvedeného je zřejmé, že žalovaná postupovala v souladu se zákonem, jestliže po zrušení jejího rozhodnutí ze dne 18. 11. 2019, č. j. RN-780 701 0695-315-IV, rozsudkem zdejšího soudu ze dne 12. 8. 2020, č. j. 54 Ad 1/2020-88, v řízení o námitkách posoudila dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav žalobce v řízení o námitkách. Žalovaná též respektovala závazný právní názor soudu, neboť námitky žalobce zpochybňující posouzení jeho zdravotní stavu obsažené v jeho vyjádření ze dne 17. 10. 2019 vypořádala zcela přezkoumatelným způsobem na stranách 10 a 11 žalobou napadeného rozhodnutí. Soud dále poznamenává, že žalobou napadené rozhodnutí je pro žalobce příznivější, neboť došlo k přiznání invalidní důchodu pro invaliditu prvního stupně žalobci k dřívějšímu datu, a to od 18. 4. 2019, než Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

tomu bylo v případě prvostupňového rozhodnutí (od 10. 8. 2019). Soud shrnuje, že námitky žalobce o tom, že žalovaná postupovala v rozporu s rozsudkem zdejšího soudu ze dne 12. 8. 2020, č. j. 54 Ad 1/2020-88, nebo že postupovala protiprávně, nejsou důvodné.

16. Soud směrem k žalobci uvádí, že rozsudkem ze dne 12. 8. 2020, č. j. 54 Ad 1/2020-88, zrušil toliko rozhodnutí o námitkách žalované ze dne 18. 11 2019, č. j. X, a věc vrátil žalované k dalšímu řízení, tedy k řízení o námitkách. Prvostupňové rozhodnutí zůstalo specifikovaným rozsudkem zdejšího soudu nedotčeno. Námitky jsou přitom dle § 88 odst. 1 zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení řádným oprávněným prostředkem proti rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ve věcech důchodového pojištění. Námitky jsou tedy specifickou formou odvolání (řádného oprávněného prostředku), a proto proti nim dle § 88a odst. 4 zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení již nelze podat odvolání. Pokud tedy žalovaná rozhodla o námitkách žalobce žalobou napadeným rozhodnutím, nebylo proti tomuto rozhodnutí přípustné odvolání. Žalobce tak nebyl zkrácen na jeho právu na podání námitek či odvolání. Žalobní námitka, že poučení o nemožnosti podat odvolání je protiprávní, tak není důvodná.
17. Nic protiprávního soud neshledává ani v tom, že žalobce byl žalovanou požádán o předložení případných nových lékařských zpráv o jeho zdravotním stavu či dalších důkazů pro účely námitkového řízení. Žalobce by si měl uvědomit, že jím případně nově doložené lékařské zprávy by mohly mít vliv na výsledek posouzení jeho dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu v námitkovém řízení. Bylo tak i v zájmu žalobce, aby posudkový lékař měl pro účely posouzení jeho zdravotního stavu v námitkovém řízení co nejvíce lékařských nálezů dokumentujících jeho aktuální zdravotní stav tak, aby mohl být řádně a úplně vyhodnocen pokles pracovní schopnosti žalobce a vznik nároku na invalidní důchod. V tomto ohledu tedy žalovaná nepostupovala protiprávně ani v rozporu se správním řádem a ani nijak nezkrátila žalobce na jeho subjektivních právech. Bylo pouze na žalobci, zda zcela slušně formulované žádosti žalované k doložení lékařských zpráv vyhoví, či nikoli. Zcela nerozhodné pro posuzovanou věc je skutečnost, že k provedení lékařské prohlídky měla být z důvodu vyloučení MUDr. J. H., vedoucího lékaře oddělení posudkové služby Okresní správy sociálního zabezpečení Louny, usnesením žalované ze dne 10. 9. 2020, č. j. X, pověřena Okresní správa sociálního zabezpečení Litoměřice, neboť ani v tomto případě nedošlo ke zkrácení žalobcových práv. Nutno též zdůraznit, že usnesení žalované ze dne 10. 9. 2020, č. j. X, není předmětem ani tohoto soudního řízení, a soud tak není oprávněn předmětné usnesení přezkoumávat. Námitky žalobce o zmatečnosti a nekompetentnosti námitkového řízení nejsou důvodné.
18. Soud se poté zabýval námitkami žalobce týkající se nesprávnosti posouzení jeho dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu. Z obsahu předloženého správního spisu soud zjistil, že rozhodnutí o přiznání invalidního důchodu žalobci pro invaliditu prvního stupně bylo vydáno na základě posudku o invaliditě vypracovaného dne 1. 8. 2019 posudkovou lékařkou MUDr. S. S. pro Okresní správu sociálního zabezpečení Litoměřice (dále jen „OSSZ“). Tato lékařka posoudila zdravotní stav žalobce a dospěla k závěru, že se u žalobce jedná o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav ve smyslu § 26 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“), jehož rozhodující příčinou s nejvýznamnějším dopadem na pokles pracovní schopnosti žalobce je zdravotní postižení uvedené v příloze vyhlášky o posuzování invalidity, a to v kapitole XV., oddílu B, položky 3b. Míra poklesu pracovní schopnosti žalobce činí podle posudkové lékařky 25 % s tím, že míra poklesu pracovní schopnosti se Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

ve smyslu § 3 odst. 2 vyhlášky o posuzování invalidity zvyšuje o 10 %, tedy celkově činí 35 %. Na základě tohoto posudku pak žalovaná vydala dne 10. 9. 2019 výše citované rozhodnutí, jímž podle § 38 písm. a) zákona o důchodovém pojištění přiznala žalobci invalidní důchod pro invaliditu prvního stupně.

19. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce námitky. O námitkách žalobce rozhodla žalovaná rozhodnutím ze dne 18. 11. 2019 č. j. X, kterým bylo částečně změněno prvostupňové rozhodnutí tak, že „se účastníkovi řízení podle ustanovení § 38 písm. a) a ustanovení § 39 odst. 2 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů, od 18. 4. 2019 přiznává invalidní důchod pro invaliditu prvního stupně ve výši 5 985 Kč měsíčně.“ Ve zbytku bylo prvostupňové rozhodnutí potvrzeno. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu, o které rozhodl zdejší soud rozsudkem ze dne 12. 8. 2020, č. j. 54 Ad 1/2020-88, tak, že žalobou napadené rozhodnutí zrušil pro vadu řízení a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. Soud opakovaně zdůrazňuje, že tímto rozsudkem soud zrušil pouze rozhodnutí žalované ze dne 18. 11. 2019, a řízení se tak vrátilo na začátek původního námitkového řízení.
20. Následně si žalovaná v řízení o námitkách vyžádala nový posudek o invaliditě žalobce ze dne 26. 10. 2020, který vypracovala posudková lékařka Lékařské posudkové služby České správy sociálního zabezpečení (dále jen „LPS“) MUDr. E. V. Tato posudková lékařka opětovně posoudila zdravotní stav žalobce a dospěla ke shodnému závěru, který je obsažen již v posudku o invaliditě ze dne 1. 8. 2019, tj. že rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobce s nejvýznamnějším dopadem na pokles jeho pracovní schopnosti je zdravotní postižení uvedené v kapitole XV., oddílu B, položky 3b přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity, pro které byla stanovena míra poklesu pracovní schopnosti 25 % s tím, že míra poklesu pracovní schopnosti se ve smyslu § 3 odst. 1 vyhlášky o posuzování invalidity zvyšuje o 10 %, tedy celkově činí 35 %. Na základě tohoto nového posudku vydala žalovaná žalobou napadené rozhodnutí ze dne 1. 12. 2020, kterým bylo částečně změněno prvostupňové rozhodnutí tak, že „I. Účastníkovi řízení se podle ustanovení § 38 písm. a) a ustanovení § 39 odst. 2 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů, od 18. 4. 2019 přiznává invalidní důchod pro invaliditu prvního stupně ve výši 6 101 Kč měsíčně. II. Podle nařízení vlády č. 260/2019 Sb., o výši všeobecného vyměřovacího základu za rok 2018, přepočítacího koeficientu pro úpravu všeobecného vyměřovacího základu pro rok 2018, redukčních hranic pro stanovení výpočtového základu za rok 2020 a základní výměry důchodu stanovené pro rok 2020 a o zvýšení důchodů v roce 2020 se od lednové splátky důchodu v roce 2020 zvyšuje základní výměra invalidního důchodu pro invaliditu prvního stupně na 3 490 Kč měsíčně, procentní výměra invalidního důchodu pro invaliditu prvního stupně na 3 130 Kč měsíčně, celkem náleží částka 6 620 Kč měsíčně.“ Ve zbytku bylo prvostupňové rozhodnutí potvrzeno.
21. Podle § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění platí, že „[p]ojištěnec je invalidní, jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nastal pokles jeho pracovní schopnosti nejméně o 35 %.“ Z odstavce 2 citovaného ustanovení vyplývá, že pokud pracovní schopnost pojištěnce poklesla nejméně o 35 %, avšak nejvíce o 49 %, jedná se o invaliditu prvního stupně, pokud poklesla nejméně o 50 %, avšak nejvíce o 69 %, jedná se o invaliditu druhého stupně, a pokud poklesla nejméně o 70 %, jedná se o invaliditu třetího stupně.
22. Pracovní schopnost je definována v § 39 odst. 3 zákona o důchodovém pojištění, podle kterého platí, že „[p]racovní schopností se rozumí schopnost pojištěnce vykonávat výdělečnou

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

činnost odpovídající jeho tělesným, smyslovým a duševním schopnostem, s přihlédnutím k dosaženému vzdělání, zkušenostem a znalostem a předchozím výdělečným činností. Poklesem pracovní schopnosti se rozumí pokles schopnosti vykonávat výdělečnou činnost v důsledku omezení tělesných, smyslových a duševních schopností ve srovnání se stavem, který byl u pojištěnce před vznikem dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu.“ V souladu s odstavcem 4 citovaného ustanovení se při určování poklesu pracovní schopnosti vychází ze zdravotního stavu pojištěnce doloženého výsledky funkčních vyšetření; přitom se bere v úvahu, zda jde o zdravotní postižení trvale ovlivňující pracovní schopnost, zda se jedná o stabilizovaný zdravotní stav, zda a jak je pojištěnec na své zdravotní postižení adaptován, schopnost rekvalifikace pojištěnce na jiný druh výdělečné činnosti, než dosud vykonával, schopnost využití zachované pracovní schopnosti v případě poklesu pracovní schopnosti nejméně o 35 % a nejvíce o 69 %, v případě poklesu pracovní schopnosti nejméně o 70 % též to, zda je pojištěnec schopen výdělečné činnosti za zcela mimořádných podmínek.

23. V § 39 odst. 5 zákona o důchodovém pojištění je dále stanoveno, že *„[z]a zdravotní postižení se pro účely posouzení poklesu pracovní schopnosti považuje soubor všech funkčních poruch, které s ním souvisejí.“* V souladu s odstavcem 6 téhož ustanovení se za stabilizovaný zdravotní stav považuje takový zdravotní stav, který se ustálil na úrovni, která umožňuje pojištěnci vykonávat výdělečnou činnost bez zhoršení zdravotního stavu vlivem takové činnosti; udržení stabilizace zdravotního stavu může být přitom podmíněno dodržováním určité léčby nebo pracovních omezení. Podle odstavce 7 téhož ustanovení je pojištěnec adaptován na své zdravotní postižení, jestliže nabyl, popřípadě znovu nabyl schopností a dovedností, které mu spolu se zachovanými tělesnými, smyslovými a duševními schopnostmi umožňují vykonávat výdělečnou činnost bez zhoršení zdravotního stavu vlivem takové činnosti.
24. Soud podotýká, že procentní míra poklesu pracovní schopnosti se vždy určuje v celých číslech s tím, že procentní míry poklesu pracovní schopnosti podle druhů zdravotního postižení jsou uvedeny v příloze k vyhlášce o posuzování invalidity. Z § 2 odst. 3 této vyhlášky přitom vyplývá, že *„[j]e-li příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu pojištěnce více zdravotních postižení, jednotlivé hodnoty procentní míry poklesu pracovní schopnosti stanovené pro jednotlivá zdravotní postižení se nesčítají; v tomto případě se určí, které zdravotní postižení je rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, a procentní míra poklesu pracovní schopnosti se stanoví podle tohoto zdravotního postižení se zřetelem k závažnosti vlivu ostatních zdravotních postižení na pokles pracovní schopnosti pojištěnce. Za rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu se považuje takové zdravotní postižení, které má nejvýznamnější dopad na pokles pracovní schopnosti pojištěnce.“* Podle § 3 odst. 1 vyhlášky o posuzování invalidity dále platí, že *„[v] případě, že příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu pojištěnce je více zdravotních postižení a v důsledku působení těchto zdravotních postižení je pokles pracovní schopnosti pojištěnce větší, než odpovídá horní hranici míry poklesu pracovní schopnosti určené podle rozhodující příčiny dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, lze tuto horní hranici zvýšit až o 10 procentních bodů.“*
25. V projednávané věci byl žalobci přiznán invalidní důchod pro invaliditu prvního stupně, neboť dle posudku posudkové lékařky OSSZ MUDr. S. S. ze dne 1. 8. 2019 pokles pracovní schopnosti u žalobce dosahuje míry 35 %. Napadené rozhodnutím pak na přiznání invalidního důchodu žalobci pro invaliditu prvního stupně nic nezměnilo, neboť i

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

dle posudku posudkové lékařky v řízení o námitkách pokles pracovní schopnosti žalobce dosahoval taktéž 35 %.

26. V projednávané věci tedy bylo žalobou napadeným rozhodnutím rozhodnuto o tom, že žalobci je přiznán invalidní důchod pro invaliditu prvního stupně a datum vzniku invalidity bylo stanoveno na 18. 4. 2019.
27. Soud připomíná, že jedním z předpokladů pro vznik nároku na invalidní důchod je existence invalidity pojištěnce ve smyslu § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění, jak vyplývá z § 38 téhož zákona. Bylo proto třeba zjistit, zda žalobce ke dni vydání napadeného rozhodnutí splňoval podmínky invalidity, tedy zda u něj došlo k poklesu pracovní schopnosti nejméně o 35 %. V této souvislosti soud poznamenává, že v daném případě nebylo mezi účastníky řízení žádného sporu o tom, že žalobce získal potřebnou dobu pojištění, což je druhý předpoklad pro vznik nároku na invalidní důchod, jak vyplývá z § 38 zákona o důchodovém pojištění, a proto soud již bez dalšího vycházel ze skutečnosti, že žalobce potřebnou dobu pojištění získal.
28. Již výše bylo zmíněno, že napadené rozhodnutí bylo odůvodněno závěrem posudkové lékařky LPS o míře poklesu pracovní schopnosti žalobce. Soud se s tímto závěrem lékařky nespokojil, a protože nemá odborné lékařské znalosti, na nichž posouzení invalidity především závisí, vyžádal si v rámci tohoto soudního řízení v intencích § 52 odst. 1 s. ř. s. v návaznosti na § 77 téhož zákona odborný posudek od posudkové komise, která je v těchto věcech podle § 4 odst. 2 zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů povolána k posuzování zdravotního stavu žalobců v soudních řízeních ve věcech důchodového pojištění. Tato posudková komise nově posoudila celkový stav žalobce, dále také posoudila pokles jeho pracovní schopnosti a také datum vzniku jeho případné invalidity včetně jejího stupně.
29. Z obsahu posudkové dokumentace vypracované posudkovou komisí soud zjistil, že komise jednala v řádném složení, posudek ze dne 1. 6. 2021 byl vypracován po studiu a zhodnocení zdravotního stavu žalobce na základě předložené spisové dokumentace OSSZ, spisové dokumentace námitkového řízení, zdravotnické dokumentace praktického lékaře MUDr. J. B. a dále na základě lékařských nálezů doložených k žalobě (žádanky na předoperační interní vyšetření MUDr. J. B. ze dne 11. 12. 2020, výsledků laboratorního vyšetření Snag Lab – klinická laboratoř ze dne 20. 5. 2020) a na základě zhodnocení zdravotního stavu žalobce dle dokumentace odbornou lékařkou v oboru fyziatrie a rehabilitačního lékařství při jednání posudkové komise. Žalobce nebyl jednání komise přítomen. Na základě těchto dokladů dospěla komise k závěru, že k datu vydání napadeného rozhodnutí (tj. k 1. 12. 2020) žalobce byl invalidní ve smyslu § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění, neboť u něj byl shledán pokles pracovní schopnosti z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu toliko o 35 %. Posudková komise konstatovala, že dominující funkční postižení u žalobce bylo ortopedické spočívající v nestabilitě pravého ramene pro opakované luxace – tyto potíže jsou letité, na ortopedii již v roce 2012. Z interního a kardiologického hlediska dle doložených nálezů je dle posudkové komise přítomno dermorespirační onemocnění charakteru atopického ekzému a asthma bronchiale lehké, dále arteriální hypertenze na antihypertenzní léčbě a známky metabolického syndromu (hyperlipidémie, hyperurikémie, arteriální hypertenze). Toho času jsou tato onemocnění ve stadiu žádných anebo jen lehkých funkčních deficitů (dle spirometrie ventilace plic v normě a bronchodilatační test je negativní, EKG, Holter bez známek záchytu arytmie či

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

extrasystol, dle ECHO dobrá systolická funkce, EF LK 60 %, bez známek závažné plicní hypertenze, bez chlopenních vad, thyreopatie t. č. bez medikace), bez známek progresu a ve stabilizovaném stavu na nasazené medikaci a bez prokázaných orgánových postižení, která by dále významně způsobovala pokles pracovní schopnosti. Posudková komise dále konstatovala, že z hlediska neurologického byla u žalobce popisována svalová dysbalance, nadváha a lehký vertebrogenní syndrom bederní bez kořenové symptomatologie a motorického oslabení končetin. Na MRI vyšetření bederní páteře ze dne 14. 7. 2012 popsané mírné protruze disku v úseku L4/L5 a L5/S1 byly bez kořenové symptomatologie.

30. Posudková komise dospěla k závěru, že se u žalobce jednalo k datu vydání napadeného rozhodnutí o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, jehož rozhodující příčinou s nejvýznamnějším dopadem na pokles jeho pracovní schopnosti je zdravotní postižení uvedené v příloze k vyhlášce o posuzování invalidity v kapitole XV. – funkční poruchy, postižení po úrazech, operacích, oddíl B – postižení končetin, položce 3b – ztuhnutí nebo omezení pohybu v ramenním kloubu, loketním kloubu/kloubech, středně těžké omezení hybnosti jednoho nebo dvou kloubů, omezení funkce končetiny pro manipulaci a přenášení těžkých předmětů. Pro toto zdravotní postižení stanovuje vyhláška o posuzování invalidity míru poklesu pracovní schopnosti 15 - 25 %. Posudková komise shledala u žalobce míru poklesu pracovní schopnosti 25 % a vzhledem k dalšímu postižení zdravotního stavu tuto hodnotu podle § 3 odst. 1 vyhlášky o posuzování invalidity zvýšila o 10 %, celkem tedy míra poklesu pracovní schopnosti žalobce činí 35 %.
31. Soud zhodnotil citovaný posudek posudkové komise ze dne 1. 6. 2021, který představuje stěžejní důkaz v tomto soudním řízení, a dospěl k závěru, že posudek byl vypracován po náležitém posouzení žalobcova zdravotního stavu na základě předložené lékařské dokumentace, odborných lékařských nálezů a zhodnocení zdravotního stavu žalobce dle dokumentace posudkovou komisí. Lékaři posudkové komise přitom shodně jako posudkové lékařky vyhodnotili, že žalobce je invalidní pro invaliditu prvního stupně, neboť míra poklesu jeho pracovní schopnosti činí 35 %. Jednoznačně se shodli i v otázce určení rozhodující příčiny žalobcova dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu. Z pohledu soudu je proto předmětný posudek úplný a přesvědčivý.
32. Pokud jde o další zdravotní postižení žalobce, soud připomíná, že podle § 2 odst. 3 vyhlášky o posuzování invalidity musí být nejprve určeno to zdravotní postižení, které má nejvýznamnější dopad na pokles pracovní schopnosti, následně se u takto zjištěného zdravotního postižení stanoví míra poklesu pracovní schopnosti a ostatní zdravotní postižení mohou být zohledněna pouze zvýšením horní hranice míry poklesu pracovní schopnosti stanovené pro hlavní zdravotní postižení postupem podle § 3 odst. 1 vyhlášky o posuzování invalidity. Přesně tak obě posudkové lékařky i posudková komise postupovaly, tedy v maximální možné míře vzaly v potaz žalobcův celkový zdravotní stav a zhodnotily veškerá kritéria, která bylo při posuzování stupně žalobcovy invalidity možné posuzovat.
33. S výše popsáním závěrem posudkové komise se soud ztotožnil a za daného stavu věci neshledal potřebu, aby byl posudek posudkové komise ze dne 1. 6. 2021 doplňován či aby byl případně ve věci vypracováván další posudek jinou posudkovou komisí, nebo dokonce aby bylo přikročeno ke znaleckému zkoumání žalobcova zdravotního stavu. Požadavek v tomto směru ostatně v předmětném soudním řízení nevznikli ani žalovaná ani samotný žalobce poté, co byli s citovaným posudkem seznámeni. Žalobcův zdravotní stav byl posouzen dvěma na sobě nezávislými posudkovými lékařkami i posudkovou komisí,

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

přičemž všechny posudkové orgány dospěly ke shodnému posudkovému závěru, že žalobce je invalidní pro invaliditu prvního stupně, shodly se též na hodnocení rozhodující příčiny dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu s nejvýznamnějším dopadem na pokles pracovní schopnosti. Soud nemá pochybnost o správnosti lékařských závěrů posudkových lékařů, neboť posudkové závěry se ohledně naplnění, tj. poklesu míry pracovní schopnosti žalobce o 35 %, nelišily.

34. Soud zdůrazňuje, že mu nevznikly jakékoli pochybnosti ani o určení rozhodujícího zdravotního postižení žalobce, neboť jak lékaři posudkové komise, tak i lékařky, které posuzovaly zdravotní stav žalobce ve správním řízení, se shodli jednoznačně na tom, že rozhodující zdravotním postižením žalobce je recidivující luxace pravého ramene u praváka. Tomuto zdravotnímu postižení odpovídá i podřazení pod postižení obsažené v kapitole XV., oddílu B, položky 3b přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity, pro které je stanoven pokles pracovní schopnosti 15 % až 25 %. S ohledem na zdravotní postižení žalobce všechny posudkové orgány, které posuzovaly pokles pracovní schopnosti žalobce ve správním řízení i pro účely soudního řízení, určily pokles pracovní schopnosti na horní hranici uvedeného rozmezí, tj. na 25 %. Posudkové orgány tedy postupovaly v souladu s § 2 odst. 3 vyhlášky o posuzování invalidity. Lékaři posudkové komise (stejně jako posudkové lékařky ve správním řízení) vyhodnotili, že pokles pracovní schopnosti žalobce je s ohledem na jeho další zdravotní postižení vyšší, než odpovídá horní hranici míry poklesu pracovní schopnosti určené podle rozhodující příčiny dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, zvýšili dle § 3 odst. 1 vyhlášky o posuzování invalidity pokles pracovní schopnosti žalobce o 10 % na celkových 35 %. Z výše uvedeného je zřejmé, že posudkové orgány postupovaly v případě žalobce v souladu s § 2 odst. 3 a § 3 odst. 1 vyhlášky o posuzování invalidity. Námitky žalobce, že posudky posudkových orgánů odporují vyhlášce o posuzování invalidity, tak nejsou důvodné. Závěr soudu o tom, že v daném případě již nebylo zapotřebí provádět další dokazování, koresponduje s ustálenou judikaturou soudů rozhodujících ve správním soudnictví včetně Nejvyššího správního soudu (srov. např. jeho rozsudky ze dne 25. 6. 2003, č. j. 2 Ads 9/2003-50, publ. pod č. 150/2004 Sb. NSS, nebo ze dne 28. 8. 2003, č. j. 5 Ads 22/2003-48, či ze dne 12. 3. 2009, č. j. 3 Ads 143/2008-92).
35. K poukazu žalobce na posudek MUDr. H. ze dne 23. 7. 2020 zpracovaného pro Pražskou správu sociálního zabezpečení, který se nachází ve správním spisu, soud předně uvádí, že tento posudek se týkal posouzení ukončení pracovní neschopnosti žalobce se závěrem, že jsou důvody pro ukončení pracovní neschopnosti žalobce, neboť jeho zdravotní stav umožňuje plnit povinnosti uchazeče o zaměstnání. Tento posudek nijak nehodnotil invaliditu žalobce, tj. nebyla hodnocena zdravotní postižení z hlediska poklesu jeho pracovní schopnosti. Daný posudek MUDr. H. tudíž nic nevypovídá o poklesu pracovní schopnosti žalobce a nebyl pro řízení o nároku na invalidní důchod žalobce validní. Žalobce se tak mylí, jestliže se domnívá, že by z něj žalovaná mohla v námitkovém řízení, jehož předmětem bylo posouzení nároku žalobce na invalidní důchod, vycházet.
36. Žalobce dále obecně namítal, že žalovaná zcela účelově nevzala řadu konkrétních lékařských nálezů v potaz. Soud zdůrazňuje, že žalobce v žalobě vůbec nekonkretizoval, jaká jeho zdravotní postižení či jaké lékařské zprávy neměly být při posouzení jeho dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu posudkovými orgány vzaty v potaz a neměly být posudkovými orgány vyhodnoceny. K takto obecně formulované námitce soud toliko konstatuje, že posudková komise, jakož i posudkové lékařky ve správním řízení, měla k dispozici velké množství lékařských zpráv, které řádně vyhodnotila. Ani tuto námitka Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

žalobce soud nevyhodnotil jako důvodnou. K poukazu žalobce na chybějící diagnózu (osteoartrózu) v posudku MUDr. V. ze dne 26. 10. 2020 soud zdůrazňuje, že tato skutečnost nemá vliv na přesvědčivost, úplnost a celistvost posudku posudkové komise, jak je popsáno v předešlé části rozsudku. Chybějící diagnóza v posudku MUDr. V. ze dne 26. 10. 2020 tedy nijak neovlivňuje závěry soudu o přesvědčivosti a úplnosti posudku posudkové komise.

37. Soud není v tomto řízení jakkoli oprávněn hodnotit postup žalované v řízení o zvýšení invalidního důchodu, které bylo zahájeno žádostí žalobce ze dne 2. 6. 2021, neboť jde o zcela jiné správní řízení, než které je předmětem soudního přezkumu v této projednávané věci.
38. S ohledem na shora uvedené skutečnosti tedy soud dospěl k závěru, že žaloba není v mezích včas uplatněných žalobních bodů důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl jako nedůvodnou.
39. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalované náhrada nákladů řízení ze zákona nepřísluší, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 27. září 2021

Mgr. Ladislav Vaško v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.